

Відносність часу

Микола Руденко

Чим ширший ніг твоїх рухливий сажень,
Чим важчі справи ляжуть на плече,
Чим більше зустрічей, подій та вражень —
Тим повільніше час земний тече.

Я знаю, друзі: певне, вам здається,
Що монотонність робить довшим час...
Четвертий рік в неволі серце б'ється,
А ніби вчора я полишив вас.

Тюрма холодна, темна безнадія
Пресує дні, мов сіно у тюки.
Бо час — це тільки послідовність діянь.
Немає діянь —
І стоять роки.

Секунда, впавши, обізветься дзвінко —
Та гасне в скронях той уявний звук.
І пам'яті незаймана сторінка
Лишилась біла з дня твоїх розлук.

Чекаючи повернення додому,
Ти впевненість у серці підігрів,
Що світ такий, як двадцять років тому —
Ніхто не вмер, ніхто не постарів.

І диво дивне: обминають роки
Не тільки пам'ять, а й чоло твоє.
Ти все іще позбавлений мороки,
Якої людям старість завдає.

Тобі ще справжня старість невідома.
Твій дім для тебе — заповідна твердь.
І ось ти вдома.
Ти нарешті вдома!
Та на порозі
Вже чекає смерть.